

Pälsen

Mamma tyckte att jag borde ha en varm rock till vintern. Att köpa en jacka eller något annat, som kostade pengar, var det aldrig tal om. Det fanns inga pengar att använda så lättsinnigt. Men rejält tyg från en söndersprättad svart överrock, som varit morfars under en mansålder, kunde komma väl tillpass. Visserligen hade tyget börjat grönska på rätsidan men avigan var utan vank. Mamma brukade sy det mesta som vi barn hade på oss, men hon hade aldrig sytt någon överrock. Faster Karolina föreslog att man skulle höra med a "Keste" i Sörbacksjö. Hon kunde sy sådana kläder. Det gick bra att betala in natura.

Faster var ju också sykunnig fast det var mera mössor som gällde. Hon hade en låda med skinnlappar och en mösstock för att forma mössorna. Skinnbitarna fick hon än här än där när hon gick runt och gjorde dagsverken. Många gånger vakade hon hos sjuka och döende när lungsoten härjade som värst. Hon skötte även svepningen. Det var svårt att lägga ungdomar, som inte nått 20-årsåldern, i kistan.

Nu skulle det inte vara något knussel. Faster erbjöd sig att ta några skinnlappar och sy en persiankrage. Det skulle bli en päls. Klädfrågan fördes över mitt huvud och ingen undrade vad jag tyckte och tänkte. Det räckte alltså inte med persianmössan, som jag redan hade, utan nu skulle det fyllas på med en päls. Elisabet följde mig till Sörbacksjö. "a´Keste" skulle titta på tyget och ta mått. Längden verkade oroväckande. Måttbandet hamnade långt nedanför knäna. Att opponera sig passade föga.

Det blev många turer till sömmerskan innan allt var klart. Alla uttryckte sin beundran för denna fina päls. Tänk, så skönt när det blev vinter och kallt! Så bra att ha när vi skulle till julottan. Med blandade känslor tänkte jag på hur kamraterna skulle grina upp sig vid åsynen av detta plagg. Det var så långt ifrån en lumberjacka man kunde komma. Dessa jackor fanns i Åhlén o. Holms katalog och var något av det finaste man kunde tänka sig.

Kornåkern var avklarad. Likaså tröskningen. Nu väntade potatisen på att komma ur jorden. Det var slitsamt att med böjd rygg hacka sig fram fåra efter fåra. Under köksgolvet fanns potatiskällaren. Två plankor på en bit av golvet togs bort och dit sattes en tratt. Från åkern kördes potatisen med hästkärria fram till huset och tömdes i en korg, som sedan bars in i köket och tömdes i tratten. Mamma var inte glad åt denna hantering. Jordkokor satt kvar under skorna och lämnade spår både i farstun och köket. Om det till på köpet regnade blev det förskräckligt smutsigt. Hon tyckte att det kunde göras ett hål i stenfoten så man kunde tömma i en ränna från utsidan. Kloka tankar!

Det kom en hästskjuts ute i myran. Såg inte bekant ut; kanske tattare. När skjutsen kom närmare såg vi att det var som vi förmodade. Man körde in på vår gård och ville ha lite hö till hästen och lite mat, om det gick för sig. Det var ett par med en pojke i min ålder, eller rättare min storlek. Han hade tunna kläder och det började bli kallt på kvällarna. När de och hästen hade fått något till livs och gjorde sig redo att dra vidare, kilade jag upp på vinden och hämtade pälsen och smög ner den i källan till pojken. Ingen hade sett mitt tilltag.

Kylan tilltog och en dag när jag skulle följa pappa till mejeriet var det dags att debutera i den fina pälsen. Den fanns inte. Hur man än letade. Slutligen måste jag klämma fram med vad jag visste. Man beskärmade sig. Hur kunde jag bära mig åt på det viset? Nya pälsen, som jag inte mer än provat! Sedan sågs det behjärtansvärda, för att inte säga storslagna i min handling. Att ge till dem som behövde kunde inte nog uppmuntras, och jag hade verkligen gett med gott hjärta.

Ossian Johansson. –20- talet.